

BÚRKA

MATÚŠ MAHÚT

TATRAN

BÚRKA

Matúš Mahút

BÚRKA

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5489. publikácia
a 155. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie I.

Knižnú väzbu navrhol a ilustroval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Renáta Koutenská

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Kristína Němcová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Matúš Mahút 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1584-8

BÚRKA

MATÚŠ MAHÚT

TATRAN

Čaro

SAMKO, TO JE TEN SVALNATÝ BLONDÁK, SA OPIERAL o stenu výtahu na Šturáku a na mohutnej hrudi mu driemalo anjelské stvorenie Laura, ktorú si minulý rok zložil z nebies.

Vymenil ju za starú partiu a považoval to za jedno z najkrajších životných rozhodnutí.

Ďakoval svojmu minulému ja, že sa odhodlalo veriť si.

Laura bola jeho nemou vyslyšanou modlitbou.

Zbožňovala, keď jej šepkal do uška. Cítila jeho horúci dych, vždy jej vyvolal zimomriavky.

Ich osobná pieseň ohňa a ľadu.

Laura a Samko. L + S. Takáto kombinácia musí byť magická, hehe.

Tancovali na zarosenej tráve, tancovali v daždi a teraz tancujú v búrke.

Samko sa chcel kvôli nej podobať viac na Mirka, keď prišiel kedysi dávno na Mlyny s čistým srdcom. Napokon sa mu podarilo zmäknúť, aby sa doňho Laura mohla uložiť a ostať.

Páčila sa mu príliš nekonečne.

Pramienky vlasov jej padali do tváre, vyrovnanej ako chodníky pre návrat Spasiteľa, a pokoj, čo z nej vychádzal, musel byť doručený priamo z nebeských výšin. Vyzerala ako obálka knihy, a hoci Samko nikdy nebol fanúšikom kníh, Laura texty zbožňovala, a tak si k nim tiež našiel cestu.

„Si to najlepšie, čo sa mi kedy stalo, Laura,“ pošepkal jej.

Vo výťahu pred nimi stál útlý chlapec v mikine s kapučňou a s gitarou na chrbte, čítal si nápisy na dverách výťahu, kde sa spolu prelínali najobľúbenejšie pejoratíva slovenského jazyka, kde sa urážali všetky slovenské mestá (jebať Prievidzu) a kde sa zároveň vyznával mier a láska.

Vtom sa výťah zastavil.

Chlapec sa strhol.

„Hm,“ zhodnotil potichu. Postláčal niekoľkokrát tlačidlá, žeby sa pohli nadol.

„Zaseknutý?“ spýtal sa Samko.

„Hej.“

„Ukáž,“ Samko pristúpil k tlačidlám a tiež všetky postláčal (lebo takto by sa to malo opraviť, keď to skúsia poštikať viacerí). Hĺbkovou analýzou napokon skonštatoval: „Nejde.“

Laura k nemu zdvihla lanie oči. Z tej bunkovice sa chcela vytratiť, hoci nič nepovedala. Samko to vycítil na jej dotykoch a teraz sa cítila previnilo, že ho donútila odísť skôr.

„Zavolám údržbu,“ povedal Samko a hľadal číslo vykupiteľov na stene výťahu.

„Môžeš,“ odvetil mu chlapec, stiahol si z hlavy kapučňu. Pod ňou mal červenú čapicu a pod ňou bledú tvár.

Samko hovoril do telefónu, že nech ich údržbári prídu odblokovat a že ak sa to do pätnástich minút podarí, pozýva na pívko.

„Mali by sme si nejako skrátiť čas,“ nadhodil Samko s prstom zapichnutým do chlapcovej gitary. „Hráš?“

„Trošku.“

Červená čiapočka si sadla na zem. Vzala si gitaru a začala krútiť ladiacimi kolíkmi, akoby to boli bradavky.

Udrela do strún, zneli nebesky.

V malom výťahu sa rozoznala hravá muzika. Samko hodil očkom po Laure, bol by si s ňou zatancoval, lenže hudba bola jediným kúskom, ktorý im chýbal k dokonalosti. Melódia bola Sam-

kovi povedomá, Mirko si ju často púšťal, keď sa cítil emocionálne vyprahnutý. Zviezol sa na zem, Laura s ním.

And meet me there

With bundles of flowers

We'll wade through the hours of cold winter

Chlapec mal hlas jemný ako kinder čokoláda, tvár sa mu rozžiarila a cez jeho prsty odrazu tiekol život.

Laura sa pritulila k Samkovi. Začala mu do ruky vyťukávať rytmus.

And promise me this

You'll wait for me only

Scared of the lonely arms

Ďalej vyťukávala rytmus. Potom si začala tú prenádhernú melódiu hmkať.

„Ty ju počuješ?“ strhol sa Samko.

Laura k nemu zdvihla hlavu a prikývla.

„Hraj, hraj,“ Samkove slzy, ktoré nevychádzali často, odrazu zašli až na okraj a odlepili sa mu z mihalníc, aby pristáli Laure na tvári. „Prosím, hraj.“

Chlapec pokračoval, jeho hlas sa spolu s gitarou ťahali po stenách výťahu a naplňali ho ako šampanské až po okraj.

„Sam-ko?“ zašepkala Laura svoje najobľúbenejšie meno.

Žiarovky vo výťahu sa rozžiarili a zaplavili ich bielym svetlom. Gitara so spevom o seba zakopli, no stále sa snažili pokračovať v rovnakom rytme.

Svetlo sa strácalo, až takmer na seba nevideli.

Samko sa pozeral na Laurinu tvár a tešil sa, že do nej konečne zapadol posledný kúsok skladačky. Och, aké ľahké bolo odrazu bremeno, ktoré si naložili na plecía.

Plakali, zakliesnení v sebe, vzlykajúc a spievajúc.

A keď sa pieseň skončila, Laura sa znova ponorila do ticha.

Zmeravela.

„Počuješ ma, drahá?“ hovoril Samko trasľavým hlasom. Po-

bozkal ju na uši, pýtal sa znova a znova. Potom sa otočil k chlapcovi. Vyzeral vyčerpaný. Tisol si gitaru k hrudi a zhlboka dýchal.

Laura si utrela slzy.

Jej ušká odišli. No tá chvíľa osvieženia, keď sa vynorila do sveta zvukov, jej rozliala zlato na pery.

„To je všetko?“ prihovárал sa Samko Laure. „Môžeš... prosím? Znova počuť, Laura? Laura?“

„To je všetko,“ šepkal chlapec. „Viac to nepôjde.“

„Čo sa to stalo? Počula ťa. Počula nás, však nás počula?“

„Myslím, že áno. To sa stáva, keď ťa niekto začne počúvať. Chcel som to skúsiť. Premýšľal som nad tým, či je lepšie byť na chvíľu šťastný, aj keď vieš, že sa to skončí. Stojí za to byť šťastný. Na chvíľu.“

Samko sa naňho zahľadel.

„Poznáš ma. Poznáš nás. Videl som ťa na tej bunkovici, však?“ spýtal sa napokon. „A videl som ťa pred dvoma rokmi, keď sme sa bili na parkovisku s Benjím, si to ty.“

„Hej, bol som tam.“

„Hráš... fantasticky.“

„Ďakujem.“

„Ako sa voláš?“

„Jožko.“

„Ja som Samko, toto je Laura.“

„Viem. Teší ma. Aj ja som dosť tichý, rozumeli by sme si,“ povedal Jožko neisto a kývol hlavou na Lauru. „Vraj takí sú muzikanti, svet ich nikdy nepočúval, preto si museli nájsť nejaký iný spôsob, ako sa mu prihovoriť.“

Jožko si vytiahol čokoládu, nalámал tabličku na niekoľko kusov a rozdal ich Samkovi a Laure.

„Vďaka,“ povedal Samko. „Niekedy by sme si to mohli zopakovať.“

„Môže byť,“ pritakal Jožko s čokoládou medzi perami. „Takže kamoši?“

„Kamoši. A nabudúce môžeš tiež zobrať frajerku.“ Samko kývol hlavou na gitaru so zbožnou úctou, akoby sa klaňal Gandalfovej palici.

Podlaha pod nimi sa otriasla. Pohli sa smerom nadol.

„Aha,“ povedal Jožko. „Tento výťah si len potreboval na chvíľu oddýchnuť.“

Samko sa nad jeho roztomilou neohrabanosťou pousmial. Jožko sa mu pozdával.

Jožkov hlas bol mäkučký ako jeho tvár.

Jožko hral na gitaru.

Jožko mal rád palacinky.

Jožko mal niekde vo svete biologických bratov a možno aj rodičov.

Jožko mal pár adoptívnych bratov.

Jožko bol mladý duchom až tak veľmi, že ešte nestihol dospieť.

Jožko si o sebe myslel, že je ako Malý princ stratený v tomto svete. No ale to si občas myslí každý. Vždy chcel ľuďom pomáhať cítiť sa dobre, pretože sám vedel, aké to je cítiť sa zle. Psychológia mu pripadala ako najlepší spôsob stať sa pre ostatných spásiteľom.

Jožko pricestoval do Mlynskej len pred pár dňami, niesol si kufor na gitaru, mikinu, vysoké Vansky a notebook s veľkým motýlikom. Na obálke *Dažďa* vyzeral veľmi sexy.

A zatiaľ sa mu tu páčilo, aj keď sa vždy trochu zasekol.

Laura mu venovala úsmev. Laura pečie koláčiky, študuje medicínu a namiesto sluchu jej bola do vienka daná nadpozemská krása a Samko, ktorý bol vypracovaný ako mramorová socha, vlasy mu cez tváričku padali až na úroveň zlatého srdiečka a jeho prítomnosť bola vysoko príjemná.

Teraz ich poznal aj Jožko.

Vitajte naspäť v Mlynskej doline.

Los Pičáčos

„**T**O SA VÁŽNE IDEME VOLAŤ TAKTO?“

„Najprv sme mali byť Los Bitchachos alebo Jeba Nostra. Ale toto je lepšie.“

„Mne sa to páči.“

„Aj mne sa to páči. Že ideme tak naostro.“

„Pičília? Akože familia alebo Sicília dokopy.“

„Yakunda alebo Pičuza.“

„A čo Kokotriáda?“

„Nejdeme to hrotiť. Los Pičáčos má v sebe všetko. A hlavne mňa.“

„No dobre, dobre.“

„Musíme sa volať takto, už som dal vytlačiť nálepky.“

„Vieš, že všetky vtipy nemôžu byť úplne vtipné.“

„Som si toho plne vedomý. Ale veď budeme robiť a niečo dobré z toho isto vzíde, či?“

„A musíme sa *nejako* volať?“

„Nevolajme sa.“

„Ak sa nebudeme volať, nemôžu nás nahlásiť a nebudeme mať čierne body.“

„Čierne body nerieš, rieš jedného čierneho.“

„Mali by sme okrádať bohatých.“

„On je bohatý. A hlavne má dobrých starých kamarátov.“

„Myslíš starých dobrých kamarátov.“

„A všetko dostal?“
„Tak som to počul.“
„Prečo nevykradneme radšej tú cukráreň?“
„Nič tam nie je.“
„Len jedna plná kasa.“
„Ako vravím, nič. Ten gádžo to má všetko pod vankúšom. Desaťtisíc minimálne.“
„Kecy v kleci.“
„Porantaj ma, keď tam nebude desať.“
„Keď Miloš povedal, že tam má desaťtisíc, tak tam má desaťtisíc. Ver mu.“
„A to znamená, že ich má aj v peňaženke?“
„Ak tam je fakt desať, nahlási nás.“
„Nenahlási.“
„Nahlási.“
„Nenahlási to, lebo sa ho spýtajú, koľko tam mal, a ak povie desaťtisíc, budú chcieť vedieť, odkiaľ ich má, a začnú snoriť.“
„Bude ich musieť podplatiť, aby nič neprezradili?“
„Bingo. Takže nikoho volať nebude a radšej to vyrieši sám.“
„Áno, to je to najlepšie. Bude sám.“
„Niečo v tých kotrbách predsa len máte,“ pochválil ich Miloš, vskutku spokojný so svojou partiou, čo sa dala zmotiť na čokoľvek. „Vezmeme mu len peňaženku, nič viac.“

Benjímú chceli ukradnúť len peňaženku s kreditkami, aby mu ukázali, že môžu, a mali proti nemu nejaké eso. Zorganizovali bunkovicu, ako to robili každú chvíľku, a v tomto mestečku na Cintoríne Slávičie údolie, ktoré malo byť už dávno plné duchov, privádzali zmŕtvychvstalé schránky študentov späť k životu.

Ich akcie boli vychýrené v celej Mlynskej doline. Ako zločinecká skupina boli ešte v plienkach, no ako organizátori bohapustých osláv by mohli školiť Gatsbyho aj nejedného Vlka z Wall Street. Los Pičáčos mali dokonca osobitný fond na dotovanie alkoholových zásob, olovrantov a podplácanie bezpečnost-

nej služby financovaný patrónom, ktorý si prial zatiaľ ostať v anonymite.

Samko s frajerkou pred chvíľou odišli a pár slabých článkov tiež. Ostalo pevné jadro.

Téma bunkovice bola ružová a modrá farba, presne ako na obálke *Kvapiek*.

Veril by niekto tomu, že ktosi napíše o takomto mieste celú knihu? Alebo nebudaj tri?

A tak sa každý obliekol do týchto krásnych farieb, čo ladili s Bombayom a jahodovým Beefeaterom.

Chalani chceli vyskúšať hlášky ako *nie si náhodou tonic, lebo môžem byť tvoj džin a tak som tu, aké je tvoje ďalšie želanie*. (Poznámka: Po druhom džintoniku to zaberalo o čosi lepšie.)

Miloš pil svoju tretiu čašu a jazyk mu príjemne poskakoval medzi perami, keď prijímal svoj obľúbený vitamín.

„Kým ty prehltnes jeden, ja už otáčam druhý.“

Mohlo by sa zdať, že sa mu plietol, no len do dlhého biča, ktorým plieskal na všetky strany. Práve ním sa mu podarilo poskladať takú dobrú bandu.

In Miloš we trust.

Veľa členov Los Pičáčos trávilo v Mlynskej svoj posledný rok a zábavu roztáčali ako koleso šťastia. Čierne body boli pre nich vyznamenania, ktoré si pripínali na ISICy s tými najhoršími fotkami. Práve teraz ich vajda Miloš sedel pri poodchýlenom okne ako pastor a kázal o holuboch.

„V zlatých časoch Mlynskej sa na siedmom poschodí výškových blokov počas víkendov konali holubie zápasy. Každá bunka cez týždeň trénovala svojho holuba, učili ich používať pazúry a krídla, dokonca im dávali mená, farbili ich a šili im vlastné vestičky s číslom izby. Medzi legendárnych holubov patrili Opeřený fenomén, Dravec (prehral len jeden zápas, ktorý sa mu stal osudným), Lavé krídlo, Milan, Zobáčik, Zlomené pierko a Stoperenec.

V prvopočiatkoch tohto športu sa zápasy niesli v duchu akejsi posvätnej tradície, holuby sa na javisko uvádzali spevom. Bunka predstavila svojho šampióna a predviedla ho publiku niekoľkými veršami vlastnej tvorby. *Zobáčik je velká špica, chvost má ako vretenica*. Aj táto časť zápasov sa počítala do celkových bodov pri vyhodnocovaní víťaza, preto sa prezentácii šampióna prikladala zvlášť vysoká dôležitosť. Átriové domčeky majú pre podobný druh športu omnoho vhodnejšie podmienky, no holubie zápasy sa tam konať nemohli. Na chovanie bojového holuba je omnoho vhodnejšia bunka na Šturáku, keďže holub má viac miesta na výbeh a zodpovednosť sa delí medzi viacčlenný tím.

Prvým krokom pri tréningu bojového holuba je jeho skroteenie. Pravú náturu je možné spoznať podľa spôsobu letu a pohybov pri kŕmení. Ak holub príliš myká hlavou dopredu, v súboji so silným holubom prehrá, no ak stojí proti holubovi, čo má príliš dlhé perie na krídlach, získava výhodu. Uzatváranie stávkov v priebehu rokov stalo zaujímavé práve preto, že tímy dopredu nevedeli, proti komu sa ich holub postaví.“

„Zas vyprávaš tie chujoviny s holubmi?“ ozval sa spoza Miloša jeho fellák a hneď bol zamrazený ľadovým pohľadom. Príbeh o holubích súbojoch je od prvého písmena rýdza lož, no Miloš ho používal na tréning manipulácie. Zakaždým k nemu pridal čosi viac, nové mená holubov, ich skryté talenty a farby. Rád sledoval tváre, ktoré ho tak zanietené počúvali.

„Kecáš?“

„Nekecám. Všetko je pravda.“

„Ale on práve povedal, že...“

„Holuby boli jedny z prvých vtákov, ktoré si človek skrotil,“ Miloš pokračoval s hemingwayovskou zanietenosťou a dával do svojho príbehu celé srdiečko. „Poskytovali stabilný zdroj potravy, ľudia ich obetúvali svojim vymysleným božstvám, neskôr sa stali symbolmi mieru a lásky, potom slúžili ako terče a nakoniec nosili poštu. Holuby mali počas celej našej evolúcie chabé vyhliadky,

preto začali vysoko lietať a časom na všetko srali. V roku 1989 sa holuby z Mlynskej doliny vzbúрили proti týmto hýrivým praktikám a naplánovali spoločný nálet cez všetky balkóny s podporými jednotkami viedenských letiek. Vedenie internátov chcelo ušetriť na deratizácii, ako to vtedy nazvali, a poslali študentom recyklované fľaše, aby si tieto zariadenia nainštalovali na balkóny.“

Keď si poslucháči postupne uvedomili, že luhá, zvädli ako bim-basy na stareckom kúpalisku.

„To je celé?“

„To je celé,“ dokončil Miloš a očami prebehol po svojom publiku.

„Holub je moje duchovné zviera, tiež na všetko seriem, hihi.“

„Ok.“

„Počuli ste tú konšpiračnú teóriu, že holuby sú len zariadenia vlády na sledovanie ľudí? Smejte sa, videli ste niekedy mláďa holuba?“

„Ok.“

Miloš prikyvoval, už rozprával dlho, preto dal priestor ostatným.

„Zatváraj si okná. Jeden kamarát na to zabudol, keď išiel na víkend domov, vletel mu dnu holub a v jeho skrini si urobil pelech. Potom mu tam nakládol vajíčka a nechal nasraté.“

„Kecy.“

„Toto je 100 % pravdivá príhoda.“

„Hej, hej.“

„Holuby sú vlastne najkrajší bezdomovci.“

Miloš si za posledné mesiace omotal okolo prsta študentov všetkých talentov a nosil ich ako šperky. Keďže vďaka denným desaťkilometrovým behom poza Karlovu Ves klesol na štyri percentá telesného tuku, na jeho tele sa dala učiť anatómia, vlastne vyzeral, akoby práve rozbíhal Fight Club. Odmeňoval svoje telo postelnými výkonmi a vždy ho vystavoval na obdiv celé, do posledného kúska, pretože ho až tak veľmi miloval. Takýmto telom

sa najľahšie hovorí *myslím to fakt vážne*. Zlomový moment uňho nastal vtedy, keď ležal rozbitý na asfaltovom parkovisku, kde ho zložil Dobšo. A Benjí. A odvtedy sa zocelil, aby mu viac nedokázali ublížiť. Bol lepší ako oni.

Napokon ho vytvorili práve oni.

Miloš bol kapitán vlastnej posádky, mal v nej hudobníkov, vlastného kuchára, brigádnika na ubytovacom oddelení, IT podporu, básnika, doktora, toho chlapíka, čo všetko zoženie (ako Morgan Freeman v *Shawshank Redemption*), opravára a dokonca aj vlastného barmana, proste expertov na každú maličkosť, pretože každý je v niečom dobrý. Chýbal mu len barber.

Túto partiu nazval Los Pičáčos.

Mali jeden z najväčších Discordov v republike.

Najrýchlejšie rastúci Instagram a okruh priateľov.

Po vysokej sa stratia všetky tie haldy vedomostí a ostanú len pekné vzťahy.

Preto sa snažil vytvoriť si ich čo najviac.

To bolo jediné, na čom naozaj záležalo, a Miloš to pochopil. V tom bol lepší od Benjího, ktorý chcel robiť všetko sám.

Najsilnejšieho orla môžeš zabiť, najlepšieho holuba nikdy ne-nájdeš.

Byť členom Los Pičáčos prinášalo vstup na všetky miestne párty, permanentky so zľavou do všetkých fitiek v Karlovej Vsi a jednu zľavu navyše na obedy v školských jedálňach. A to všetko za členstvo len neuveriteľných desať eur mesačne.

Momentálne šlo všetko podľa plánu. Prišiel zlatý klinec večera.

„Pekný večer, Benjamín,“ Miloš sa otočil k dverám, kde stál vyfintnený Benjí s malinovým cheesecakom v náručí.

Podišiel k nemu.

„S týmto ti pomôžeme,“ Miloš kývol na nejakého chalana, čo Benjímu hneď zobral koláčik. Miloš podal Benjímu ruku, druhou ho stisol za lakeť. „Som rád, že si sa ukázal, priateľu.“

„Mal tu byť Samko,“ povedal Benjí a vytrhol sa mu.

„Pred chvíľou odišiel, aj s Laurou.“

Ďalší dvaja chalani vyskočili spoza rohu ako reklamy na pen-
nis zväčšujúce tabletky. Jeden z nich potľapkal Benjího po chrbte.

„Ale teraz si tu ty, vitaj. Vitaj u nás.“

Miloš ho viedol po celej bunke, akoby mu predstavoval nehnu-
teľnosť na predaj.

„Toto je tvoja izba?“ pýtal sa Benjí.

„Veľa izieb na Mlynoch je mojich. Teda, cítim sa v nich ako
doma, takže sú moje. Mám priateľov v každom kúte,“ vošli do
vedľajšej izby, kde junci oslavovali stratu panictva – vyhadzovali
von oknom nafukovaciu Anču.

„Poď si sadnúť, daj si niečo,“ Miloš zatlačil Benjího na najbliž-
ší matrac hrubý ako plot armor Dominica Toretta a vtlačil mu
do rúk pohárik s absintom. Všetci mu natrčili okraje poldecákov,
Benjí teda štrngol-brnkol a prevrátil.

„Pitie mávame za najlepšie ceny,“ pýšil sa Miloš, „mám kamo-
ša v alkoholových skladoch. Kupujeme na litre, viac sa to opla-
tí, vlastne tu máme taký malý sklad všetkého, stačí si zažiadať.
Viem, ako to znie, myslíš si, že sme nejakí vandráci. Tak to dovoľ,
máme vlastné rekonštruované študovne, spoločenské miestnosti
a doučovania čoho len chceš.“ Potom sa Miloš otočil priamo do
kamery. „A aj vy môžete byť súčasťou našej rodiny Los Pičáčos.“

Prešli do ďalšej izby na bunke, bolo to ako v múzeu mladíckych
roztopaší, v jednom rohu sa oblizovali, v druhom si mok života
zamilovali, tam ťahali cigary, tam zas spievali refrén bujarý.

Miloš odrazu držal príručné baranidlo, s akým chodí na náv-
števy NAKA.

„Na čo to máš?“

„Na búranie štvrtej steny. Mohol si si všimnúť, že ani jedna izba
na Mlynoch nemá všetky štyri. Prečo by sme sa tomu mali brá-
niť?“

Miloš žmurkol von oknom.

„Zatiaľ čo si sa hrajkal v *leskejks* a s tými divnými dedkami,

vytvoril som tu vlastnú sieť. Ako Zuckerberg na Harvarde. Máme všetko, Benjí. Otázka znie, chceš sa pridať?“

„Nie,“ odvetil Benjamín rázne. „To s tými zľavami na obed bol môj nápad, mám na to vlastnú aplikáciu. A zľavy vo fitkách, to myslíš to šéfkovo, však? Je to pyramída s trblietkami. Kto by len chcel byť El Pičáčo?“

„Ó, drahý priateľu, na ich spočítanie mi budú všetky prsty málo,“ usmial sa Miloš ako Willy Wonka. „Vyberám si len tých, ktorí niečo vedia. Je to komunita, kde sa môžeš na kohokoľvek obrátiť. Potrebuješ daňové, opraviť počítač alebo mobil, ušiť oblek, zohnať exkluzívne oblečenie či lístok na koncert? Nech sa páči. Každý chce niekam patriť. Ako v amerických kampusoch. Los Pičáčos je to najlepšie, čo tu máme. Predávame sen. Pýtaš sa, prečo je nás tak veľa?“

Tu sa Miloš priklonil bližšie k Benjímu, aby ho počul len on.

„Mám instagramový účet s veľmi veľa followermi. Keď sa niekto pridá k Los Pičáčos, zdieľam jeho najlepší príspevok. A áno, uhádol si, ukazujem to najlepšie, čo majú. Moc má ten, koho nasleduje najviac ľudí. Takým sa odpustí všetko. Keby som urobil niečo zlé, postavia sa za mňa všetci, ktorí ma obdivujú, a presvedčia svet, že som nevinný. Vieš, čo som zistil? Že je jednoduché byť zlý.“

„Impozantné, Miloš,“ uznal Benjí. „Lichotí mi, že ma chceš dobehnúť, no aj keby si šiel oproti...“

„Pohárik niečoho ponúknem?“ prerušil ho Miloš.

„Vlastne som len hľadal Samka,“ odvetil Benjí. „Chcel som ho varovať, aby sa vyhol zlej spoločnosti.“

„To sa nestane, som tu predsa ja.“

„Viac sa mi bude páčiť, keď z neho nebude vymletá ovečka,“ pokračoval Benjí tým svojím štýlom, akoby to mal celé dopredu prichytnané, a nakladal Milošovi ako starká nedeľný obed.

„Si nikto, keď si sám. Potrebuješ mať so sebou zástup, aby ťa ubezpečoval, že nie si chudák, pričom sa všetci boja tvrdiť niečo

iné. Ale ja som bol sám, odkedy som sa narodil, na mňa si pros-
te krátky.

Niektor sa tu na mňa ide hnevať, že mám viac pozornosti. Čo
urobíš teraz? Presvedčíš ma, že budeš môj najlepší kamoš, aby si
ma mohol využívať? Vieš klamať, Miloš, ale mňa neojebeš. Ťažko
je otočiť sa k zrkadlu tvárou, keď sa musíš pozeráť na takého chuja.“

Počúvala ich celá izba. To posledné dal Benjí len preto, že to
dobro znelo.

Miloš bol chvíľu ticho, no napokon to zvládol famózne, jeho
ostrá tvár ako vystrihnutá z prvej scény *American Psycho* sa ro-
zohriala. Rýchlo prehltol celý náklad, pričom si zachoval výraz
gentlemana.

„To mi je ľúto, že musíš odísť, priateľu,“ objal Benjího okolo
pliec a ťahal ho preč. „No dvere máme stále otvorené, pamätaj.“

Celé to vyzeralo ako scéna z filmu natočená na jeden záber.
Benjí také zbožňoval, no ako hlavnej postave mu to nesedelo.
Omnoho radšej býval režisérom.

Chýbala mu peňaženka, všimol si to, len nechcel pokaziť vý-
pravu.

Vyhral.

„Ďakujem za pozvanie, bolo to príjemné,“ zanechal Benjí po-
slednú vetu a pobral sa preč.

Výtah nefungoval, išiel schodmi.

V tej krásnej bunke hýriacej farbami mladosti sa Miloš obrátil
k svojmu kamošovi z Los Pičáčos, snažiac sa byť vyrovnaný s Pyrr-
hovým víťazstvom.

„Máš ju?“

„Mám ju.“

Podal Milošovi Benjího peňaženku.

„Práve vtedy, keď si ho viedol...“

Miloš zdvihol ruku, aby ho umlčal.

Otvoril peňaženku a našiel v nej holý kokot s cibulú.

„Tie bagandže si fakt mysleli, že sa nechám obrať ako októbrové hrozno,“ povedal si Benjí pre seba a zahryzol sa do malinového cheesecaku. Stihol si k nemu ~~uchmatnúť~~ navždy požičať dve fľašky Jamesona a balíček čipsov. „Ešte aby študent predbehol svojho učiteľa, čo?“

Na prvé poschodie zišiel pre toľko schodov s jemne natraseným podbruškom.

Dvere výťahu sa otvorili. Tak nakoniec predsa len fungoval.

Vyšiel z neho Samko a Laura, obaja s tvármi rozžiarenými ako hirošimské ráno.

„Čaute, kvetinky,“ pozdravil ich.

Za nimi sa ťahal útlý smutný chlapec.

Benjího srdce urobilo salto.

„Jožko?“

King in the castle, king in the castle

MIRKO SEDEL NA TOM OBROVSKOM HAJZLI, ČO PODEDIL po nebohom starkom Hollom. Ohrieval si nohy v papučiach s korunkami a počúval, ako sa mu v prázdnom dome ozývajú filmové soundtracky. Mirko je ten chlapec s bohatým tatom, ktorý si k nemu minulý rok hľadal cestu veľmi špeciálnym spôsobom. Niektorí by mohli povedať, že je to divný spôsob, no láska má mnoho podôb. Dostal od neho vlastný dom na Slavíne a kreditku s miliónom eur.

Inak je Mirko polovičná sirota, má rád čokoládu a vypiť.

Občas mu v hlave preskočil flashback z predošlej noci, vybavili sa mu skoky do bazéna zo strechy, karaoke na *Pursuit of Happiness*, konfety a búchajúce šampanské (to preto, že si mohol zo života strieľať), závany zostatkového dopamínu a ťaživá prázdnota.

Ešte stále to nedotiahol až do bezvedomia z pitia, ale bola by škoda pamätať si to inak ako z prvej osoby.

Odrazu sa mu ten dom znechutil. Leto, počas ktorého sa kľamal litrami alkoholu a nekonečných párty, sa pomaly končilo.

Uvedomil si, že sa mu páčia skôr reálne veci.

Na Mlynoch to bolo vskutku fantastickéjšie. Na terasách a tvrdých posteliach miesto spálni s baldachýnom.

Átriáky sú ako Twilight, fakt hrozné, no aj tak ich z nostalgie zbožňujeme. Majú čaro.

Študenti predsa nebývajú v palácoch, mal by sa vrátiť.

Mirko bol malým Gatsbym, aj keď bez Oscara. Vlastne bol skôr Jesse Pinkman, keď nemal kam pchať peniaze. A vôbec, vytratil sa z neho ten roztrasený chlapec, čo sa kedysi priplazil do Mlynskej a nevedel ani koktať, no vtedy bol aspoň sám sebou. Teraz je stvorený na niečí obraz. Mladý milionár. Kráľ prázdneho domu.

Na účte mu ešte stále svietilo viac ako 870-tisíc eur. A predsa chcel konečne mať niečo hodnotné.

Všetko to pálil, peniaze, listy, zlé spomienky. Občas to pomáhalo.

Stále bol študentom.

Zatúžil po študentskej láske. Znova.

Ach. Ak by si chcel niekedy vedieť, čo ťa raz zničí, budeš to ty sám, Miroslav.

Poobzeral sa po svojom vysnívanom sídle. Okolo neho sa vznášala vôňa One Million od Paco Rabanne, ktorú používal ako osviežovač vzduchu. Kúpeľňa vyzerala ako parfuméria z duty-free, mal všetky Giorgio Armani, Creed Aventus, Jean Paul Gaultier, Invictus, Dior Sauvage, Dolce & Gabbana, Chanel a všetky ostatné skvosty, ktoré nikdy nevedel vysloviť správne. Niekoho mu to pripomínalo. Jeho otca. Presne tu ho chcel mať, a práve preto bolo také prirodzené vzbúriť sa.

Legendy hovoria, že pochované telá svätých našli ľudia podľa príjemnej vône, pretože ich príkladný život zbavil ťažoby rozkladu. Išli tak silno proti prirodzenému prúdu prírody, že ich ušetřila a namiesto kompostu pre neživé rastliny poskytla ich živiny živým, ktorých pumpuje nádejou na posmrtné vykúpenie.

Jean-Baptiste Grenouille by v Mirkovej kúpeľni dostal nosný orgazmus. Vône dokážu ľudí oklamať, prinútiť ich mať o nás inú mienku, pretože im to dáva zmysel (konkrétne čuch). Na jeden nádych usudzujeme, že sme sladkí a zároveň pevní, veční, podmaniví, než to z nás vyprchá. Mirkova vôňa o ňom prezrádzala

len to, že je bohatý, všetko ostatné dokazoval skutkami, nie zmyslami. Rozloženie červami Mirko neriešil, hoci býval v dome svojho mŕtveho priateľa. Obklopený len svojimi drahými, na dotyk lahodnými materiálmi sa rozkladal celkom sám. Už stá-
čilo.

Dokončil, čo bolo treba, a vyšiel von.

V celom tom obrovskom dome cítil akési divné dozvuky. Oz-
veny.

Prešiel z oravskej vily do bratislavskej vily, a predsa patrilo nie-
kam inam.

Zodvihol slúchadlo pozlátenej pevnej linky, priložil si ho
k uchu.

Ozveny.

Chcel niekoho vytočiť, aby cítil čosi viac ako tieto opice, čo mu
ostávali po párty.

Mirko telefón zložil ako Beethoven Deviatu symfóniu a ostal
hluchý.

„Ahoj, Mirko,“ ozvalo sa za ním a Mirko takmer instantne za-
hynul.

„Áááááááá,“ to sa dalo čakať, že toto vykrične.

„Aha, prepáč.“

„Kto si, čo si?“ pýtal sa Mirko a dúfal, že na bielom župane ne-
ostanú hnedasté známky strachu.

„Som Miloš. Som vedúci študentskej organizácie Los Pičáčos,
študent piateho ročníka FTVŠ v odbore kondičné trénerstvo,
playboy, filantrop. Veď ma poznáš.“

Opieral sa o zárubňu a dojedal zvyšky kebabu.

Čakal, kým sa Mirko spamätá.

„Hej. Trochu. Čo tu robíš?“

„Ostal som po párty. Volal si na ňu všetkých, však?“

„Vlastne áno.“

„Môžem otázocku, Mirko?“

„No?“

„Študuješ učiteľstvo, však? Akože nič proti učiteľom, ale kde robíš prax, v Rokforte?“ zašermoval vidličkou po celej vile.

„Učiteľ dejepisu. Prečo by to malo byť divné? Aj Indiana Jones bol totálne super,“ bránil sa Mirko s dlaňou pritlačenou k hrudi, aby si spomalil srdiečko.

„Pravda,“ Miloš si oblizol pery a dokončil, čo mal navarené. „Máš to tu pekné. Ale musíš sa vrátiť na Mlyny, tento rok bude fakt zaujímavý.“

„To hovoria všetci, každý rok.“

„No ale teraz to hovorím ja.“ Miloš znel podmanivo a vlúdne. Mal by si založiť vlastný podcast. „Tí dedkovia sú fakt hrozní. Niekedy je lepšie ľudí odstrihnúť. Už ich nechaj na pokoji, poď k nám.“

Vskutku. Mal by byť mladý, kým je to také príhodné.

„Takže ťa všetci čakáme,“ uzavrel to Miloš, keď sledoval Mirka stále strateného vo vážnych myšlienkach. Zaniesol vidličku do umývačky a odišiel.

Ako prvá sa Mirkovi vynorila spomienka na Majku. Znova.

Pamätal som si z teba každý kúsok. Mala si na sebe svoje obľúbené tenisky na všetko. Bielu farbu na nechtoch, pretože som ti raz povedal, ako veľmi sa mi páči. A potom, bola si to najroztomilejšie dievča vo vesmíre, a aj keby si prišla oblečená v smetnom vreci, daroval by som si zlatú medailu už len preto, že si so mnou chcela ísť von. A nakoniec... nakoniec sme sa nikdy nemuseli stretnúť. Mohli sme ostať cudzincami a nič by sa nezmenilo. Pochopil som, že nemôžem byť trpezlivým a pozorným a milým, pretože som od života nič nechcel. A presne to som dostal, len čakanie, čakanie a dobrotu ku všetkým, ktorí si ju nemuseli ničím zaslúžiť. Želania sa plnia.

Miroslav, už sa konečne prestaň opúšťať. Prosím.

Spálil posledný odstavec presne ako celé leto.

A potom si spomenul na všetkých ostatných.

To naozaj stačilo tak málo?

Áno.

Jeho srdce urobilo mlynské koleso.

Tak trošku uveril Milošovi, čo sa tam zjavil ako *deus ex machina*.

Vráti sa tam, pretože tento rok bude naozaj zaujímavý.